

v česk. *ten* a starém *sien*, kdežto zájmena s kořenným *n*, *on* a *onen* na předmět nepřítomný a vzdálený ukazují; *k* vyskytuje se v kořenech zájmen tázacích, v pozdějších pak tvarech přijalo význam vztažnosti jako ukazovací *j*, na př. *k-do* a *k-terý*, *ji* (vyhynulé v nom., gen. však *jeho* atd.) a *jenž*. Obdobné tvary jiných indoevropských jazyků potvrzují, že kořenné tyto hlásky z dob praprvoetnických pocházejí, a jejich přebohaté rozvinutí v nejstarobylejším sanskrutu nadsvědčuje opět tomu, že se nevyvíjely teprv po dlouhém čase a nenáhlymi abstrakcemi z významů reálních, nýbrž že se v původní době těm hláskám jakýs symbolický význam přiřkládal a ten že se v nich a slovech z nich utvořených zachoval; o tom rozhodovati ovšem již nelze, poněvadž svědomí řeči v nás již utuchlo a významům slov jednotlivých již jen dle ustálené konvence rozumíme, ale přece zdá se nám, že dosud v hlásce *t* ukazování na osobu druhou anebo vůbec na předmět blízký (*ty*, *ten*), v *k* tázání atp. cítíme.

OBSAH.

	Stránka
I. Vnitřní forma jazyková	5
II. Zevnější forma jazyková	8
III. Proces fyziologický a psychologický	10
IV. Interjekce	13
V. Onomatopoeje	14
VI. Tropý	19
VII. Zvuk, světlo a pohyb	22
VIII. Kořen gr.	24
IX. Významy a názvy předmětů abstraktních	27
X. Slove formální, zájmena a číslovky	29